

ČÁST II

Kapitola třetí

DYNAMIKA LIDSKÉ MYSLI, BUDOVÁNÍ NOVÉ DUCHOVNÍ PSYCHOLOGIE A NOVÝCH DUCHOVNÍCH SPOLEČENSKÝCH VĚD

Výtah z knihy „Základy lidské duchovnosti“, str. 184 – 194, 3. kapitola, část II.

Dynamika lidské mysli se odvozuje z toho, jak se chápe pravá lidská přirozenost a struktura lidské mysli. Je důležité znát rozličné způsoby fungování lidské mysli, aby se chápala a pojímala pravá duchovní povaha jejího obsahu a jejich činností. Taková znalost se stává důležitým nástrojem, jímž a jehož prostřednictvím lze zahájit duchovní obrození jednotlivců a vybudovat pravou duchovní psychologii a duchovní sociální vědy.

Dynamika lidské mysli je odrazem, projekcí, extenzí a procesem Absolutní dynamiky Absolutní mysli Nejvyššího.

V obecných pojmech se uspořádání lidské mysli může pojímat za stav, esenci a jsoucno relativní k Absolutnímu stavu, Esenci a Jsoucnu Nejvyššího. Na druhé straně je pak v obecných pojmech možné pojímat dynamiku lidské mysli jako proces, substanci a bytí relativní k Absolutnímu procesu, Substanci a Bytí Nejvyššího. Prvně uvedené ustanovuje podobu Nejvyššího, druhé zakládá obraz Nejvyššího. Dohromady ustanovují jednu úplnou mysl, která dělá lidskou bytost tím, čím skutečně je. Lze tedy říci, že mysl je právě tím, co dělá lidskou bytost lidskou bytostí.

Jakékoli činnosti, pohyby a procesy se iniciují ideami takových činností, pohybů a procesů.

Nejprve je zde idea - slovo. Evangelium sv. Jana začíná výrokem: „Na počátku bylo Slovo.“ Slovo znamená ideu. Ideje jakýchkoli činností, pohybů a procesů lze pojímat jako počátek jejich života. Idea je zdrojem energie, kterou napájí činnost, pohyb a proces a dává jim schopnost aktivity, pohybu a probíhání. Idea je tedy vždy živá. Je vždy přítomná. Její odstranění by zastavilo jakoukoli činnost, pohyb a proces. Obsah takové ideje se vždy manifestuje, aktualizuje a uskutečňuje v její aktivitě, pohybu a procesu. Bez své manifestace, aktualizace a realizace by idea byla jen prázdným pojmem. Na straně druhé by však bez ideje nebyla žádná činnost, pohyb a proces. Idea sama o sobě se může pojímat jako životní princip čehokoli, co je aktivní, pohybuje se a probíhá. Činnost, pohyb a proces se mohou samy o sobě pojímat jako forma projevu této ideje. Vztah ideje a její formy není lineární - to jest idea nepředchází svou formu, ale je nelineární - to jest, že jsou synchronně, simultánně a diskrétně nastávající, probíhající a stávající se. Není to pokračující postupný proces, ale proces diskrétní a simultánní.

Kontinuita a následnost se mohou vnímat pouze vzhledem ke každému stupni uvnitř

sebe sama a v samotné struktuře hierarchického uspořádání Stvoření, jak se vztahuje k pozici jiných. Následují jeden druhého ve své pozici, ale jsou oddělené a souběžné ve svém jsoucnu a bytí.

Současnost jejich jsoucna a bytí je nutnou podmínkou. Jinak by ideje či principy nemohly udržet svůj obsah. Udržování jakékoli ideje či principu je možné, má-li toto udržování nějakou formu. Taková forma musí tedy být synchronní se svou ideou či svým principem a obráceně. Ale při vnímání jejich odpovídajících pozic jedné k druhé se musí pojímat jako následující jedna druhou - což tedy znamená, že forma následuje svou ideu či svůj princip, protože tu nejprve musí být idea formy dříve, než lze mít o ní představu. Takže v tomto smyslu idea předchází svou formu a forma následuje svou ideu.

Vztah mezi ideou a formou je tedy synchronní, simultánní i diskrétní a zároveň je souvislý, následný i lineární. Takovéto chápání je vyšší úrovně než to, které bylo právě zformulováno výše.

Mezi ideou a její formou se nachází prostředkující proměnná, kterou lze pojímat jako proces transformace a přesunu ideje do formy. Tato prostředkující proměnná je vytvořena svou ideou pro proces transformace do stávání se. Kvůli své mezipozici vzhledem k ideji a její formě obsahuje v sobě jak kvalitu a obsah ideje samotné, tak i kvalitu a obsah formy této ideje. Takový obsah a kvalita jsou však obsaženy v transformované kondici. Protože prostředkující proměnná není ani samotnou ideou, ani samotnou formou této ideje, je nutně něčím, co je mezi jsoucnem a ideou a bytím formy této ideje. Je to proces přechodu a transformace ideje do její formy, kdy se odehrává vyrovnání, příprava, mediace a popud ke stávání se.

Protože prostředkující proměnná má takovou povahu, je synchronní, simultánní a diskrétní vzhledem k ideji a její formě a zároveň je vzhledem k ní souvislá, následná a lineární. Následuje ideu a předchází formu. Shora uvedený popis lze pojímat jako základnu pro pochopení dynamiky lidské mysli.

Tři nejnižší úrovně lidské mysli, které se nazývají Niternou myslí, jsou centrem lidské mysli, které v sobě obsahuje všechny ideje, myšlenky, principy, kategorie a atributy Stvoření se všemi jejich deriváty. Nic zde nechybí. Musí obsahovat vše v bytí a jsoucnu, jelikož je souvztažností ideje stvoření. Je tedy samou ideou celku lidské mysli. Bez takové ideje by lidská mysl nemohla být. Idea lidské mysli je tedy samým jejím životem.

Niterná mysl - jsouc ideou lidské mysli a souvztažností ideje stvoření - je ale ve svém jsoucnu a bytí relativní, neboť je nastáváním ideje. Fakticky je to idea ideje. Aby mohla idea nastat, musí mít stav, ve kterém může vzniknout. Takový stav musí mít absolutní povahu a nesmí vznikat. Nesmí vznikat proto, že v tom případě by byl vzhledem k něčemu relativní. Relativní k něčemu relativnímu není možné, neboť relativní je pouze vzhledem k něčemu, co je Absolutní. Relativní nemůže vytvořit stav, k němuž by bylo relativní, ale stav při své Absolutní povaze může vytvořit své relativní. Není tudíž nic v sobě samotném vyjma Absolutní „JÁ JSEM“. Toto Absolutní „JÁ JSEM“ je Absolutním stavem, který může vytvářet všechny ideje relativní k Sobě.

Nejnižším stavem toho Absolutního „JÁ JSEM“ je Absolutní idea jeho vlastního Absolutního jsoucna a Absolutního bytí. Kvůli Absolutní ideji Absolutního „JÁ JSEM“ je tento stav nutně stavem Absolutního sebeuvědomění, jež ustanovuje Absolutní sentientní entitu. Protože nic není samo v sobě a ze sebe vyjma Absolutní vědomě uvědomělou entitu, vzniká vše ostatní nutně z Ní. Absolutní sentientní entita se v této

knize nazývá Nejvyšší.

Nastávání ideje lidské mysli v Absolutní niterné mysli Nejvyššího vytváří stav, který je relativní pouze k Absolutnímu stavu Nejvyššího. Tento stav se může pojímat jako nádoba všech idejí stvoření relativního k Absolutnímu Stvořiteli. Aby tyto ideje neustále nastávaly, je nutné stvořit zvláštní přijímací centrum, které by obsahovalo něco, co nenastává, z čeho by se mohla udát všechna nastávání. Jakékoli nastávání může vzniknout jen z toho, co nenastává. Nastávání nastávání není vůbec žádným nastáváním. Takový proces nepřináší žádný výsledek.

Udržovat vše relativní je možné jen tím, k čemu se to relativní vztahuje. Jediným, k čemu je možno být relativní, je Absolutno, které není relativním k ničemu. Relativní k relativnímu není vůbec žádnou relativitou. Toto se neděje.

Takže aby se zajistilo neustálé nastávání ideje v Niterné mysli, musí tato v sobě obsahovat samotné centrum, aby poskytovalo neustálé nastávání všech nutných idejí stvoření, což bude nepřerušovaně udržovat život lidské mysli.

Nutnost, aby takové ideje v Niterné mysli neustále nastávaly, spočívá v tom, že napájejí životem všechny systémy lidské mysli početím, vytvářením a udržováním jim odpovídajících idejí. Není žádného života bez ideje života. Protože je ale lidská mysl sama o sobě nastáváním ideje, nemůže v sobě a ze sebe vyvářet žádnou ideu. Taková produkce se může odehrát jen v Absolutním stavu, to jest v Nejvyšším.

Aby takové vytváření nastávalo neustále, je počata přítomnost Absolutního v relativním. Cokoli nastává z Absolutního, je extenzí a procesem toho Absolutního, ačkoli samo nemůže být absolutním kvůli svému nastávání. Proto je v něm Absolutní jako ve Svém vlastním. Jelikož idea lidské mysli nastává v Absolutní mysli Nejvyššího, je lidská mysl skrze svoji Niternou mysl nádobou věčné přítomnosti Nejvyššího. Věčná přítomnost Nejvyššího je samotným životem Niterné mysli a z ní, jí a skrze ni je samým životem veškeré lidské mysli.

Přítomnost Nejvyššího v Niterné mysli tak dovoluje neustálé nastávání, vytváření, vynořování, udržování, podporování a objevování všech idejí stvoření a lidské mysli, z nichž může lidská mysl žít. A protože každá lidská bytost je lidskou bytostí jen kvůli své mysli, může každá lidská bytost žít jen kvůli skutečnosti tohoto nastávání z přítomnosti Nejvyššího v Niterné mysli. Ve skutečnosti je tedy Niterná mysl lidské mysli samotným duchem jakéhokoli člověka a z jejich duchovních principů počíná, vzniká, vytváří se, udržuje se a sestává veškerý život každého, ač to ten chce přijmout, či nikoliv.

Co znamenají „duchovní principy“ ? Tento výraz označuje to, že život Niterné mysli, a tedy veškeré mysli, a tedy život pro jakoukoli sentientní entitu či lidskou bytost je možný pouze neustálou přítomností Nejvyššího v té mysli. Ta je jejím pravým duchovním principem. Kvůli takové přítomnosti je vše, co je vytvořeno v Niterné mysli, vždy dobré, protože to přichází ze stavu lásky a procesu moudrosti, které neobsahují v žádné formě žádné ideje negativních stavů.

Taková je tedy obecná povaha dynamiky Niterné mysli. Je třeba uvážit některé zvláštnosti dynamiky Niterné mysli, které se vztahují k funkci jejich různých stupňů.

Jak je uvedeno shora, aby se zajistila neustálá produkce idejí pro udržování života lidské mysli, bylo nutné stvořit nejprve místo, které by se přizpůsobilo přítomnosti Nejvyššího kvůli neustálé emanaci a radiaci života do všech systémů lidské mysli. Za

tím účelem byl ustanoven nejniternější stupeň Niterné mysli zvaný Nejvyšší já. Jeho funkcí je souvztažnost s Absolutním „JÁ JSEM“ Nejvyššího. Jsoucnost a bytí jsou nemožné bez stavu a procesu „já jsem“. Nikdo ale nemůže být sebou a ze sebe „JÁ JSEM“, pokud není Absolutním „JÁ JSEM“. Prohlásit se za „JÁ JSEM“ znamená věčnost a nekonečnost. Neznačí to „Byl jsem“ či „Já budu“, ale znamená to prostě „Já jsem vždy“. V takovém pojetí není žádný čas ani prostor.

Dilema této situace spočívá v tom, že nikdo nemůže být ani existovat bez stavu a procesu „já jsem“. Proto je v Niterné mysli vybudován z Absolutního „JÁ JSEM“ zvláštní stav a proces, který se může přizpůsobit jeho přítomnosti tak, že může nastat stav a proces „já jsem“ - relativní jen k Absolutnímu stavu a Procesu Absolutního „JÁ JSEM“. Takovou relativní pozicí a přítomností Absolutního lze teď započít stav a proces „já jsem“ a vskutku se z něho stávat.

Taková záměna stavů a procesů Absolutního „JÁ JSEM“ za relativní k Absolutnímu „JÁ JSEM“ se nazývá Nejvyšším já, neboť v sobě pojímá svou relativitu k Absolutnímu. Takové pojímání mu dává pravou možnost být a existovat. Proto tedy vskutku je a existuje jen ze jsoucnosti a bytí Absolutního „JÁ JSEM“. Toto je pravý duchovní princip lidské mysli a lidského života.

Takže zvláštností dynamiky Nejvyššího já se spatřují v neustálém generování stavů a procesů, které se vztahují k Nejvyššímu, jsou z Něho/Ní, Jím/Jí, v Něm/Ní a skrze Něj/Ni, kdož je vždy přítomen v tomto Nejvyšším já. Takové generování umožňuje pojímat vlastní stav a proces jako „já jsem“, které je esenciální, substanciální a vitální pro vlastní jsoucnost a bytí. Bez něho není možný žádný vědomě uvědomělý život.

Druhý čili intermediální stupeň Niterné mysli zvaný univerzální vědomí neustále vytváří ideje, poznatky, struktury a dynamiku veškerého Stvoření ve jsoucnosti a bytí. Nemohlo by se vybudovat nic zvláštního, kdyby tu nebyl obecný stav a proces všech dostupných specifíků, z něhož lze vyvíjet požadované a nutné zvláštní stavy a procesy relativní jen k veškeré jejich povšečnosti.

Pro tento zvláštní stav lidské mysli je životně závažné mít všechny ideje, poznatky, struktury a dynamiku všeho Stvoření ve jsoucnosti a bytí. Z nich lze pojímat a pochopit zvláštnost lidské mysli. Také obecné stavy a procesy všech dostupných zvláštností jsou soustředěny a koncentrovány v jednom zvláštním stavu a procesu, který se stává jejich souhrnem a konkrétním projevem. Skrze něj a jím může být přítomno vše zvláštní ve Stvoření, aniž by bylo nutné se vzdát vlastní specifčnosti a stát se něčím jinak zvláštním. Tak se zachovává rovnováha univerza.

Protože život zvláštního závisí na srovnávání a odlišování se vším a od všeho ostatního, je nutné, aby byla v lidské mysli obsažena sféra či úroveň, která by byla nositelem všech těchto zvláštností ve jsoucnosti a bytí, s nimiž lze srovnávat a od nichž se lze odlišovat. Dynamika univerzálního vědomí tedy ustanovuje život stavu a procesu zvláštní lidské mysli. Univerzální vědomí je ve stavu a procesu neustálého generování všech takových idejí ve Stvoření do celku lidské mysli. Svou dynamikou přispívá k budování jedinečnosti každé lidské bytosti.

Třetí čili nejzevnější úroveň Niterné mysli je stavem a procesem neustálého uvědomování všech takových idejí, myšlenek, funkcí, stavů a procesů, které nepřerušovaně nastávají v Nejvyšším já a univerzální vědomí. Proto se nazývá uvědoměním Nejvyššího já. Uvědomění si Nejvyššího já a univerzální vědomí je krajně životně důležité pro přežití veškeré Niterné mysli. Stav a proces takového uvědomění neustále generují energii, vitalitu, sílu a podporu všem systémům lidské mysli tím, že

se neustále uvědomuje jejich funkce a působnost. Tak se koordinují a řídí všechny události, dění, činnosti, stavy a procesy, které nastávají v lidské mysli. Je tu vždy uvědomění všeho. Bez tohoto uvědomění by nebylo možné žádné koordinování, řízení, uspořádávání a efektivní působení veškerých systémů lidské mysli. Prostě by se zhroutily, ustala by jejich schopnost přijímat, obsahovat, přenášet a sdílet jakýkoli život. V takových funkcích tedy spočívá dynamika uvědomění Nejvyššího já. Z obecné dynamiky Niterné mysli, kterou tvoří nastávání všech nutných idejí všeho ve jsoucnu a bytí z Nejvyššího, emanuje a vyzařuje návazná sféra, která obklopuje Niternou mysl. Nastávání potřebuje probíhat ke svému stávání se. Aby se mohlo stát, potřebuje vybudovat svou formu stávání se. V této snaze je vybudován speciální stav a proces, který lze nazvat probíháním nastávání, kde se odehrává příprava, transformace a přenos všech idejí, aby mohly nastat.

Tento zvláštní stav a proces se nazývá intermediální čili vnitřní mysl. Slouží funkci shora popsané prostředkující proměnné. Jak ideje neustále nastávají v Niterné mysli, probíhají do zprostředkující mysli. Tento proces probíhání je procesem přípravy, transformace a přenosu. Zde vše prochází transformací, aby se vyvinuly prostředky přenosu do stávání se.

Každá idea musí vytvořit svůj vlastní nástroj svého přenosu do stávání se svou vlastní formou. Takový nástroj lze nazvat účinkem ideje, který produkuje její zvláštní duševnost, kterou a skrze kterou se může projevit ve svých následcích a důsledcích, to jest ve své formě.

Ideu nelze v jejím čistém stavu a procesu vnímat v konkrétní formě, aniž by se přizpůsobila své specifické manifestaci. Úsilí ideje o toto přizpůsobování má za výsledek vytvoření zvláštní lidské duševnosti, která je základnou, z níž se může odehrát přenos ideje do stávání se svou vlastní formou. Lidská duševnost se tedy vytváří na této úrovni. Obsahuje všechny obecné ideje, myšlenky, stavy a procesy, které neustále nastávají v Niterné mysli a jsou zde transformovány do zvláštních dušených stavů a procesů, které ustanovují lidskou duševnost.

Dynamiku vnitřní čili intermediální mysli lze tedy spatřovat v tom, že vytváří, produkuje, udržuje, zachovává všechna působení Niterné mysli a slouží jim, což ustanovuje celek lidské duševnosti.

Například princip moudrosti, který je obsažen v Niterné mysli, neustále nastává ze svého Absolutního zdroje, kterým je absolutní moudrost Nejvyššího. Jak nastává, bezprostředně probíhá ke své transformaci ve vnitřní mysl do své pravdy, což dává vznik rozumovým procesům, chápání či racionalitě a všem atributům, rysům a odvozeninám těchto procesů. Zde se principy moudrosti transformují do své zvláštní duševnosti, která se nazývá rozumový proces či racionalita. Takové procesy umožní tomuto principu, aby se stal svou konkrétní formou vědomého myšlení ve formě řeči, symbolů a jiných konkrétních či abstraktních znaků jeho aktivit. Nyní se moudrost stala aktualizovanou a realizovanou ve své pravé formě. Bez této zprostředkující proměnné, která transformuje ideu moudrosti do racionality, by se žádné vědomé myšlení nestalo realitou. Bez této reálné formy by se moudrost nemohla projevit.

Transformace všech ostatních principů Niterné mysli ve vnitřní mysl je analogická dle shora uvedeného příkladu. Ten také více ilustruje zákon souvztažností, dle něhož se tato transformace odehrává.

Každý stupeň vnitřní mysli má svou zvláštní dynamiku, která zasluhuje zmínku.

Nejniternejší stupeň vnitřní mysli nazývaný já je transformací Nejvyššího já do svého zvláštního stavu a procesu. Jak Nejvyšší já nastává z Absolutního já Nejvyššího, bezprostředně postupuje do zvláštního já lidské duševnosti. Odráží všechny principy a ideje Nejvyššího já transformované do zvláštní lidské duševnosti. Stav a proces já produkuje neustále zvláštní jsoucno a bytí lidské duševnosti v esenci a substanci svého vlastního specifického „já jsem“. Nejvyšší já je obecným principem postupujícím do svého zvláštního duševního stavu a procesu, který tvoří - procesem své transformace - charakter lidské duševnosti zvláštního lidského já. Já je účinkem nastávání Nejvyššího, které vytváří zvláštní a odlišnou lidskou duševnost, aby se umocnilo konkrétní a individuální stávání se ve specifické lidské mysli.

Aby se toho dosáhlo, je třeba vytvořit stav a proces, který by umožnil transformaci materiálu všeuniverzálního vědomí do velmi specifické, ale obecné transpersonální duševnosti veškerého historického člověčenstva, s níž se lze srovnávat a od níž se lze odlišovat. Takže druhý čili zprostředkující stupeň vnitřní mysli, zvaný transpersonální duševnost, funguje jako modifikátor, transformátor a přenašeč energie, která je dostupná v univerzálním vědomí, do odlišené duchovnosti, jež má obecné rysy celku specifické lidské duševnosti. Z této transpersonální duševnosti lze vybudovat základnu pro stávání se všeuniverzálního vědomí ve své formě konkrétního projevu.

Takže transpersonální duševnost neustále generuje do všech úrovní lidské mysli důležitý smysl všech specifických rysů celkové lidské duševnosti v nadosobní konotaci, na jehož základě lze vybudovat a pojímat specifickou, individuální duševnost.

Třetí čili nejzevnější stupeň vnitřní mysli zvaný fenomenální duševností je probíháním nastávání uvědomění Nejvyššího já. Obecný stav a proces uvědomění Nejvyššího já se soustředí do transformace všech svých idejí a myšlenek do specifického probíhání fenomenální duševnosti. Je to odlišené uvědomění vybrané zvláštní linie následované ve Stvoření, které umožňuje objevení se takové duševnosti, která je fenoménem pouze této linie. Dává smysl a uvědomění jsoucna a bytí za určitým účelem a umožňuje slévání se Nejvyššího já skrze jeho transformaci do fenomenální duševnosti aktuální a konkrétní formou své manifestace.

Takže fenomenální duševnost neustále generuje v lidské mysli probíhání, z něhož se nakonec vytváří jedinečnost, zvláštnost a individualnost této mysli.

Jak se odehrává dynamika intermediální mysli a nepřerušovaně pokračuje proces transformace, emanuje se a vyzařuje z nich zvláštní sféra, která obklopuje veškerou vnitřní mysl. Z této sféry je stvořena třetí čili nejzevnější úroveň lidské mysli zvaná vnější mysl. Vnější mysl lze pojímat jako formu transformované ideje Niterné mysli.

Všechna nastávání všech idejí, která se neustále odehrávají v Niterné mysli, se po postoupení ke svým účinkům transformace do své duševnosti stávají aktualizovanými, realizovanými a konkrétně manifestovanými ve formě činností, působení, chování, následků, důsledků a výsledků. Takže veškerou vnější mysl lze nazvat stáváním se všech nastávání a jejich probíhání. Ve vnější mysli nic nenastává a neprobíhá.

Dynamice vnější mysli lze porozumět jen z pojetí stávání se.

Každá idea lidské mysli a vše s ní spojené se vynořuje v Absolutní mysli Nejvyššího. Ta stvoří sféru, do níž se tato idea promítá. Touto projekcí je stvořena Niterná mysl se svými třemi stupni. Ta se stává místem nastávání všech nutných idejí lidské mysli. Po té, co ideje nastávají, probíhají ke své formě. V procesu probíhání jsou transformovány

do specifické duševnosti se třemi stupni, která se nazývá zprostředkující myslí, na níž se buduje základna pro manifestování idejí. Taková základna funguje jako neustálé stávání se všech z nastávání probíhajících idejí. Tato základna nemůže kvůli své dynamice v sobě pojímat nastávání a probíhání. Je výsledkem všech idejí, ne jejich příčinou, počínáním a vznikáním.

Stávání se idejí se projevuje ve vnější mysli dvěma způsoby. Za prvé v utváření specifických činností, působení a vzorců chování, kterými a skrze které všechny ideje dávají průchod své energii a svému obsahu způsobem specifickým pro každou ideu. Specifičnost tohoto průchodu vyžaduje velmi zvláštní fyzickou formu a fyzické prostředí.

Nejprve nastává v Niterné mysli idea této zvláštní formy. Nastává ve vnitřním stavu a procesu Absolutní mysli Nejvyššího před tím, než započne čas. Jakmile tato idea nastává, emanuje a vyzařuje ohromnou duchovní energii, z níž probíhá její duševnost. V dušení sféře této ideje se koncentruje veškerá její původní duchovní energie. Výsledkem této koncentrace je mnohonásobná intenzifikace duchovní a duševní energie společně v procesu jejich splynutí. Takový proces fúze emanuje a vyzařuje novou formu ohromné energie, která se projevuje v konkrétních zvláštních elementech a částicích hmoty, z nichž je vybudováno tělo a jeho prostředí. Toto je druhý způsob stávání se idejí ve vnější mysli.

Tak se tělo a jeho prostředí stává velmi zvláštní formou, do níž se mohou promítnout všechny ideje stávání se ve zvláštní formě. Tato duchovní a duševní energie se v této formě objevuje jako svrchní sféra, která je pro každou lidskou bytost jedinečná, odlišná a neopakovatelná.

Idea má tedy nástroj, jímž a skrze nějž může působit na svůj zvolený vnější svět a mít k němu vztah. Takto proces stávání se je úplný. Stav úplnosti je v rámci lidské mysli také dynamickým stavem. Neustále poskytuje zpětnou vazbu své úplnosti svým předcházejícím úrovním a krokům. Taková zpětná vazba se zhodnotí a využívá v nastávání nových tvořivých idejí, které probíhají ke své vlastní transformaci do své vlastní duševnosti, z níž se stávají úplným, dávajíce vlastní zpětnou vazbu, která iniciuje jejich ohodnocení atd. Úplný životní cyklus je tedy ustanoven a nelze jej nikdy přerušit.

Taková je tedy obecná dynamika vnější mysli. Specifická dynamika každého stupně vnější mysli závisí na souvztažných faktorech jim odpovídajících předcházejících stupňů.

Takže jáství, které je nejniternějším stupněm vnější mysli, je stavem a procesem konkrétního projevení Nejvyššího já skrze já a tímto já, které se stává jeho uskutečněnou formou. Je to něco jako tělo, v němž se mohou rozlišit a pojmout všechna hnutí já a ideje Nejvyššího já v nanejvýš individuální formě své nanejvýš jedinečné manifestace. Je to sebenáležení Nejvyššího já z náležení Nejvyššímu skrze duševnost takového náležení v já, které se stává realitou jáství. Dynamika jáství se spatřuje ve vytváření neustálých stavů a procesů přijímání všech idejí a jejich duševnosti z Nejvyššího já a skrze já přesně určeným, soustředěným a jedinečně odpovídajícím způsobem.

Druhý stupeň vnější mysli, zvaný individuální vědomí, slouží jako stávání se a forma pro všechny ideje nejvyššího vědomí, jejich duševnost v probíhání transpersonální duševnosti a jejich úplnou manifestaci v individualizované specifičnosti jejich jsoucna a bytí. Zde je proces diferenciacce a individualizace naplněn a stává se konkrétním

výsledkem ve formě jedinečného individuálního uvědomění, které v sobě obsahuje všeuniverzalitu a její nadosobní duševnost.

Třetí čili nejzevnější stupeň vnější mysli, zvaný osobní vědomí, je následkem a důsledkem ideje uvědomění Nejvyššího já a jejího probíhání fenomenální duševnosti, což je nyní zkonkretizováno ve zvláštním odlišeném vědomém uvědomění vlastního jáství a jeho stavů a procesů.

Osobní vědomí slouží dvěma funkcím: Za prvé poskytuje vědomé uvědomění projevovaných duševních stavů a procesů, které v obecnosti neustále probíhají z nastávání idejí Niterné mysli skrze vnitřní mysl. Takže slouží udržování vědomého uvědomění vlastního jsoucna a bytí jako subjektu. Za druhé slouží tomu, aby se přinášelo do vědomého uvědomění vše to, co není součástí tohoto subjektu, ale je mimo něho. Vyžaduje, aby se s ním zacházelo a jednalo za účelem přizpůsobování vhodnému prostředí pro všechny stavy a procesy, které nastávají, probíhají a stávají se v odpovídajících úrovních celkové lidské mysli. Toto je dynamická funkce osobního uvědomění, které je závěrečným následkem všech aktivit, funkcí, stavů a procesů lidské mysli.

Když se pečlivě prozkoumá shora popsaná dynamika lidské mysli, lze dojít ke dvěma důležitým závěrům. Za prvé: Cokoli se stane v lidské mysli, je následkem a důsledkem idejí, které nastávají v Niterné mysli, kde je Nejvyšší neustále přítomen, aby umožňoval bez přerušování neustálé vytváření takového nastávání. Jak se uvádí výše, toto je duchovní princip lidské mysli, jímž a skrze nějž ho lze započít. Za druhé: Kvůli přítomnosti Nejvyššího v Niterné mysli v ní nemůže vzniknout nic negativního, zlého, zpátečnického či patologického.

Pozitivní obsah Niterné mysli, kterým je idea lásky a moudrosti, neustále vytváří sféru pozitivních energií, která vyzařuje a emanuje a proudí do všech směrů, aby účinkovaly v duševnostech a jejich výsledkem bylo chování. Nic nemůže tento proud přerušit. Taková je pravá povaha lidské mysli, před tím, než je zmrzačena, zdeformována a zkažena pseudotvůrci.

Plán pseudotvůrců na zničení duchovních principů lidské mysli by se nijak nemohl uskutečnit ani z vnější, ani z vnitřní úrovně Stvoření. Je to proto, že tyto úrovně neprodukuje žádné původní ideje. Jak lze vidět, vnitřní a vnější mysl a světy i dimenze jsoucna a bytí s nimi korespondující jsou výsledkem původních idejí nejniternější mysli a nejniternějších dimenzí a světů s nimi souvztažících. V pravém smyslu tyto ideje vznikají v Absolutním zdroji - Nejvyšším. Ale z Nejvyššího či nejniternější úrovně a jejich stupňů nemůže vzniknout žádná negativní idea, kvůli jejich duchovní povaze, která sestává z lásky a moudrosti.

Dilema je zde to, že aby se započalo jakékoli zkreslování, perverze a mrzačení, je třeba začít z duchovní úrovně, protože jediné ta může svou povahou centra všeho vykonávat vliv na všechny ostatní úrovně.

To je důvod, proč se pseudotvůrci nejprve zabydleli v duchovním světě ve stavu pseudoduchovnosti, zvaném peklo, z něhož mohli fabrikovat zkreslení všech pravých idejí plynoucích z pravého zdroje niterného světa a vysílat je do intermediální úrovně, ovlivňující jejich působení a z něho následky a důsledky takových idejí v jejich konkrétním projevu.

Jakmile se zabydleli v duchovním světě, postoupili ve svém plánu. Nemohli by učinit nic, aby zastavili proudění těchto pozitivních tvořivých idejí v jejich rytmu obsahu.

Mohli ale modifikovat, nově přizpůsobit a ovlivnit tyto ideje, přeměnit je a pak je se zcela jinou konotací, než jakou měli při svém vzniku, přesunout do vnější úrovně lidské mysli. Tak nastala idea deformace idejí a byla promítnuta mezi ideje a jejich probíhání s takovým účinkem, že jakmile měla idea probíhat do své transformace, byla zfiltrována skrze své deformované pojetí. Výsledkem toho bylo utvoření deformované duševnosti, která pak začala produkovat zkreslené následky, důsledky, výsledky a projevy všech idejí.

Od této chvíle je každá idea, která nastane v Niterné mysli, filtrována skrze vloženou deformaci svého obsahu a objevuje se na vnější úrovni zcela jiná, než jaká vznikla. Taková je dynamika produkce všech negativních stavů a procesů lidského života.

Kvůli zákonu souvztažností je důsledkem takového vměšování objevení se duševních, fyzických, sociálních, emočních, intelektuálních, sexuálních a jiných poruch spolu s nemocemi, chorobami, potížemi, únory a případy strádání, bídy a neštěstí. Takový je výsledek obrácení pravého obsahu idejí do jejich opaku.

Zákon souvztažností stanoví, že cokoli nastává v duchovním stavu a procesu, má své nevyhnutelné následky, důsledky a výsledky na všech úrovních jsoucna a bytí a na všech úrovních lidské mysli. Tento zákon je platný jak pro pozitivní, tak i pro negativní stavy a procesy. Protože deformace idejí se odehrává ve stavu a procesu nastávání, to jest v duchovním světě, musí mít své vlastní důsledky, následky a výsledky ve světě přírodním a ve vnější úrovni lidské mysli a lidského života.

Aby taková situace nevedla k úplnému zničení lidského života a veškerého vesmíru, bylo pro lidské tvory uzavřeno uvědomování si této dynamiky a byl uzavřen přístup do jiných úrovní jsoucna a bytí lidské mysli. Tak se ustanovily nevědomé stavy a procesy lidské mysli. Ve své počáteční kondici byla lidská mysl ve svém celku úplně a zcela vědomá. To bylo zobrazeno tvrzením, že se na počátku před vměšováním lidé rodili v plnosti všech dostupných znalostí. Je-li kdo narozen do plnosti dostupných znalostí, je zrozen do plného vědomí. Pak se ale, procesem popsaným v první části této knihy, všechny vyšší úrovně a dimenze lidem uzavřely a většina z lidských tvorů byla uvržena do módu nevědomí a nedostupnosti, takže byl nastolen stav nevědomosti. Počala vláda zevnějšností. Tato vláda vedla ke zničujícím kritickým rozpložením všech lidských systémů popsaných v předcházejících kapitolách.

Otevření jiných úrovní a opětovné nastolení přirozeného, nezdeformovaného plynutí se neustále umožňuje tím, že lidská mysl má nezničitelnou podstatu (bez ohledu na to, jak je zdeformovaná), což se projevuje v jí vlastní a imanentní schopnosti svobodně volit. Je možno zvolit si přijímání duchovních principů života a ustoupit od dovolených deformací, které ovlivňují vlastní život a mysl, či lze pokračovat v procesu přenášení zkreslenin.

První skutečný krok z úpadku takto deformovaného transformování a přenášení je přijetí a uvědomění si skutečnosti, že taková situace, jak se popisuje v této knize, skutečně existuje. Uvědomění si a přijetí tohoto faktu může vést k touze po tom, aby se zastavil zvrácený proces původního plynutí a to se vrátilo ke svému původnímu, normálnímu a přirozenému pokrokovému toku idejí bez deformací. V samé přirozenosti lidské mysli nemohou pseudotvůrci donutit lidi, aby přijali jejich deformace. Jedinou věc, kterou mohou udělat, je zahájit proces nevědomosti - popsaný před tím - v naději, že až se jim lidé naučí, přijmou jejich zkreslené ideje. To je otázkou svobody volby. Naneštěstí v mnoha případech pseudotvůrci dočasně uspěli, jak lze vidět na celé historii lidstva od doby, kdy pseudotvůrci za tím účelem tak šikovně zfabrikovali jeskynního člověka.

Jelikož se nyní poprvé zjevují nové poznatky o celkovém plánu pseudotvůrců a Velkém plánu Nejvyššího ve všech těchto událostech, každý se může stát pozitivním a činným, zastavit transformaci a přenos deformací a obnovit vlastní skutečnou pravou přirozenost. Takové znovunastolení ustanovuje duchovní obrození a začátek duchovního pokroku.

Ze všeho, co bylo doposud řečeno a pravé lidské přirozenosti a struktury a dynamice lidské mysli, lze vidět falešné předpoklady, na nichž jsou vybudovány moderní společenské vědy a psychologie. Odvozují veškeré své závěry z pozorování, popisů a klasifikací vnějších projevů činností, chování a působení vnější mysli a zevního života. Protože výsledek této metody je založen pouze na tomto postupu, mohou tak vytvořit jediné zkresleniny a falešnosti. Ve vnější mysli nebo vnějším chování není nic ryzí a původní. Kvůli vměšování pseudotvůrců do transformace a přenosu ryzích a pravých idejí musí cokoli, co popisuje moderní psychologie a společenské vědy, nutně být jen popisem těchto zkreslenin.

Proto je nutno přijít nevyhnutelně k závěru, že skutečná psychologie či jakákoli skutečná společenská věda neexistuje. Ty jsou jako vše ostatní mrtvé již několik milionů let.

Aby se skutečná psychologie a skutečné společenské vědy znovu oživily a vybudovaly, je nutné je obrátit zpět k duchovním principům a musí se budovat na následujících zásadách:

1. Postulovat duchovní principy lidské mysli, jak jsou zformulovány, definovány a zjeveny v této knize, či postulovat jakékoli jiné podobné pojetí duchovnosti, či duchovní principy tyto přesahující. Jakákoli psychologie či společenská věda vztahující se k lidské mysli, lidskému chování a lidským záležitostem musí začít s těmito duchovními principy jako základnou, centrem a zdrojem pro započítí jakýchkoli pojetí, idejí, myšlenek, principů, kategorií, atributů, rysů a všech jejich derivátů, z nichž se odvozují závěry ohledně pravé povahy lidské mysli, lidského chování a lidských záležitostí. Žádný jiný startovní bod nelze odlišit, pojmout či přijmout, protože by to vedlo k falzifikaci, zkreslení, nepochopení a zamoření pravé povahy lidských záležitostí.

Je řečeno, že aby se využily takové či podobné duchovní principy nebo jakékoli jiné tyto přesahující, je třeba se držet definice, vysvětlení a popisu duchovnosti, jak je zjevuje tato kniha. Cokoliv menšího či odlišného než duchovnost by bylo návratem ke konvenčním, tradičním a zkaženým stavům, které především zničily psychologii a společenské včely. Transcendentní principy by vždy byly duchovními principy ve své podstatě progresivními, tudíž by byly vždy více duchovními než principy současné. Odvozovaly by se z většího a vyššího porozumění pravé duchovní přirozenosti, než jaké prezentuje tato kniha.

2. Odstranit z psychologie a sociálních věd jakékoli materialistické, ateistické, behaviorální, mechanistické, panteistické či podobné koncepty, které odvozují lidský život, lidskou mysl, lidské chování a lidské záležitosti z hmoty, vnější přírody a pozorovatelného vnějšího chování. Taková pojetí jsou pro lidi neúčinná, nebezpečná, dehumanizující, kladoucí je na roveň zvířatům a živočichům. Zdůrazňováním hmoty, přírody a vnějšího chování slouží záměrům pseudotvůrců.

3. Postulovat pojetí Niterné mysli či nejniternejší úrovně lidské mysli, která z přítomnosti Nejvyššího v ní dává vznik, iniciuje, určuje a udržuje vše v lidské mysli a lidském životě ve všech ohledech.

4. Postulovat svobodu a nezávislost lidské mysli a lidského života se všemi právy, výsadami, povinnostmi a závazky s důrazem na skutečnosti, že nejdůležitější záležitostí lidského života je poskytnuti veškeré možné vnitřní či vnější příležitosti, která může každému pomoci v tom, aby byl plně sám sebou bez jakýchkoli omezení, ohraničení, útlaků, nátlaků a potlačování pravé lidské přirozenosti, tedy pomoci každému v jeho nejplněji možné sebeaktualizaci a seberealizaci ve všech ohledech.

5. Neustále klást důraz na pozitivní duchovní hodnoty lidské mysli, které se dají získat jen z nejnižší úrovně lidské mysli a skrze proces styku s Niternou myslí, který nakonec může vést k eliminaci jakéhokoli nesprávného transformování a přenášení všech idejí, které jsou vždy pozitivní a neustále nastávající v Niterné myslí. (Intermediální mysl byla a je využita pseudotvůrci k likvidaci a zmatení idejí proudících z Niterné mysli).

6. Vybudovat nové duchovní metody a terminologie pro zkoumání, zpytování, pozorování, popis a vysvětlení lidské mysli, lidského chování, lidských vztahů, lidského života a lidských záležitostí. Takové metody mohou do sebe dodatečně vtělit současně existující takzvané vědecké metody, pokud jsou založeny na duchovních principech lidské mysli a nepokoušejí se arogantně vysvětlovat život a lidské chování tak, že pochází z vnějšího stupně, kde ve skutečnosti život sám o sobě neexistuje.

7. Postulovat a přijmout pravé duchovní skutečnosti, že každý je nakonec zodpovědný za svůj život, pozici, situaci, za události a dění kvůli svým volbám a následkům takových voleb. Důraz se tedy musí klást na jedinou pravou realitu lidského jsoucna a bytí, která předpokládá, že každý je z Nejvyššího skutečným pánem vlastního života a pravým středem svého vesmíru. Vše ostatní se odvozuje z tohoto nepochybného základního duchovního faktu, který lze pojímat jako věčný duchovní zákon.

Takové jsou základní zásady, které - pokud se vezmou v úvahu a přijmou - mohou vést k rozvoji pravé, užitečné, funkční a prospěšné duchovní psychologie a společenských věd. S těmito zásadami lze započít očistu a vyčištění všech lidských systémů za účelem duchovního obrození a zahájení duchovního pokroku.

V tomto procesu mohou společenské vědy a psychologie hrát velmi důležitou roli. Její důležitost se odvozuje z duchovní skutečnosti, že nejdůležitější věcí ve Stvoření je vědomě uvědomělá bytost, tedy také lidská bytost, protože je v ní přítomnost Nejvyššího, kdož jest Absolutní sentientní entitou, a tudíž Absolutním pravým a jediným člověkem. Protože se psychologie a společenské vědy zabývají lidskými záležitostmi, přiřazuje jim to důležitou pozici v základech lidské duchovnosti.